

RAINER MARIA
RILKE

AJÁNLÁS

Hogy távolodik képpé minden egyre.
Bámulunk rá, s úgy nevezzük: való.
S a magunk arca vele változó.
De láthatatlan üdv gyújt kéjt szívedbe.

Ne búsulj hát, ha bármi elhagyott.
A szív messzebb ér, mint a messzeségek.
S ha hangod szárnyalását hallgatod:
a világ zeng, csillagaid zenélnek.

*Németből fordította
BARÁNSZKY JÓB LÁSZLÓ*

Ősnemes németnek vallotta magát, akinek nemzetsége „belefáradt a címerébe”. Szalonokban és várakban élt, grófokat és rajongó dámákat bővölt el verseivel, amelyekben addig nem hallott muzsikára bírta a nyelvét. Százkét éve született, ötven éve halt meg, nagyon műveltek és nagyon sznobok poétája volt, verseit minden dobogón csak suttogták, dűnnyögték, dalolták.

Egy cseh vasutas fia volt, meg egy előkelősködő kispolgárnőé. 1899-ben Oroszországban járt, Lev Tolsztojnál is. Ő vallotta, hogy ott, akkor lett költő. Szegényekről, koldusokról, megaláztatokról és megszorítottokról, kilököttekről írta a verseit. Csak a negyvenes években fedezték föl ezt német nyelvterületén. Amikor már elviselhetetlen volt az embertelenség és a megaláztatás. Három évtizeddel később ismét fölfedezte a világ: születése centenáriuma óta azt a mély és gyötrött emberszeretetét dicsérik, ami muzsikáló verseit hevíti. A belülről jövő fényt, rideg és feszült világban élőknek adott finom, mégis átható fényjelet.

(bor)

ANDREJ
VOZNYESZENSZKIJ

OBSZERVATÓRIUM

Lakótársai csillagoknak s pásztoroknak:
nyaralónk épp a teleszkóp alatt.
Egy éjjel bekopogtak:
„Sötétítsék el az ablakot — nem látjuk a csillagokat.”

Két fényforrás közül válasszanak ki egyet,
megzavar a badar fény, ha távcsövünkbe jut.
Hagyják a kertben hajnalpírban égni a meggyet,
sötétítsék el az ablakuk.

Elsötétült az ablak, a császárnak megadtuk...
de évezredekken keresztül áthatolt
az a fény, amit egykor mi ketten szikráztattunk.
Nem látszik így az ablak — sötétítsék el a csillagot.

HÁZIASSZONY

Térdelsz a párkányon, s becézve lágyan
simogatod az ablaküveget,
úgy mosod, mint ki játszik üveghárfán.
Fényt s muzsikát bővül elő kezded.

*

Az utcán vad zene-bona,
szilveszter ember-nyája, tánc,
s hozzám szegődött egy kutya,
siralmas, négy lábú bogáncs.

Nem vittem őt sem a szobába,
mint kalapom és sárcipóm.
Mégis kihúnyt a gyertya lángja,
ahogy beléptem, a fenyőn.

Oroszból fordította BAKA ISTVÁN

JACQUES PRÉVERT

DAL A KÉT GYÁSZOLÓ CSIGÁRÓL

Egy falevél temetésére
Elindult egyszer két csiga
Felöltötték gyász-héj ruhájuk
Gyászfátyolt tűztek szarvukra
Elindultak a temetésre
Nyirkos ősz volt... alkonyodott...
Mentek... de mire odaértek...
Akkorra — kitavaszkodott

Az elpusztult sárga falomb már
Újra zöldült feltámadott

S a mély gyászba borult csigapár
Ámultan nézett egy nagyot

A vidám nap sütött le rájuk
A vidám nap — és ekként szólt:
Ha már elcsigagoltatok idáig
Foglaljatok hát itt helyet
Igyatok meg egy jó pohár bort
Ha így diktálja kedvetek
A párizsi busz erre jön majd
Este hatkor nem hamarább
Ha úgy tetszik másszatok fel rá
Világot láttok legalább

Csak e gyász szint ne viseljétek
Én mondom — rám hallgassatok
Elszürkíti a szem fehérjét
És tömzsíti az alakot
A kóporsók borús világa
Minden kedélyt elnehezít
Öltsétek fel régi ruhátok
Az élet igaz színeit

És ekkor minden bogár állat
A füvek bokrok és a fák
Harsogó víg kórusba kezdtek
Teli tüdővel fújták zengték
A tavasz és nyár énekét
Az élet tűzpiros dalát

És részegítő nektárt ittak
Koccingattak is itt és ott
Szép volt új volt pezsdült az élet
— Mámoros tavaszeste volt

S a két csiga ellágyult szívvel
Már hazafelé ballagott
Boldogok voltak és vidámak
De tán sokat is ittak ott
Hiába volt széles haslábuk
Mindegyik dőlt és tántorgott
Ám a kék égbolt közepéről
Vigyázott reájuk a hold

*Franciából fordította
TAMKÓ SIRATÓ KÁROLY*